

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΚΑΛΑΒΡΙΑΣ

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΠΙΤΣΑΡΟ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ο Ναπολέων διορίζει βασίλεω της Νεαπόλεω τον στρατάρχη Μυρά. Οι τρομεροί λησται της Καλαβρίας. Το καταπληκτικό θράσος του ληστάρχου Μπιτσαρό. Η σκοπευτική δεξιότης της γυναίκας του. Πώς σκότωσε ο ληστάρχος το παιδί του. Η τρομερή εκδίκησης της Καλαβρέζας. Όπου κόβει το κεφάλι του συζύγου της και το πευλάει στους Γάλλους.

ΤΑΝ το 1810 ο στρατάρχης Μυρά όνουάστριζε από τον Ναπολέοντα βασιλέω της Νεαπόλεω, πρώτη του φροντίδα, μόλις έφτασε στο «βασιλέω» του, ήταν να προσπαθήση να εξολοθρεύση τους τρομερούς ληστές της Καλαβρίας, οι όποιοι τρομοκρατούσαν τότε την βιαιθο, ύφραναμένοι σε συμμορίες με άσπτηρη, στρατιωτική σχεδόν, πειθαρχία.

Μεταξύ των ληστάρχων που βασίλευαν την εποχή εκείνη στά άνωια και άπάτητα βουνά της Καλαβρίας, ο πιο έξουσιότες ήταν ο Μπιτσαρό. Χάρης στην τόλμη και στη γενναιότητα του, κατούθωνε πάντοτε να γλυτώνη από τις άλλεπάλληλες ένδρες και τις συνεχείς καταδιώξεις των γαλλικών άποστατών. Το παρακάτω περιστατικό άφάνει να σάς δώση μια ιδέα για το καταπληκτικό θράσος του άρχιληστού αυτού.

Ένα βράδυ, δύο άξωματικοί του γαλλικού έπιτελείου, έφτασαν έφριπτα κοντά σ' ένα άγρόκτημα και ξεπέψτηκαν για να ξεκουραστούν λίγο. Έξωφρα, άκουσαν έναν θόρυβο πίσω από μερικούς θάμνους.

—Τις εί; φώναξε ένας από τους άξωματικούς.
—Πολιτοφυλάκη! άπεκρίθησε μια βραχινή φωνή.

Και πίσω άπ' τους θάμνους πρόβαλε ένας άγριάνθρωπος, με μακρινά κόκκινα γεννα, αλλά με μάτια λαμπερά και έξυτνα.

—Είμαστε πολιτοφυλάκες, είπε στους άξωματικούς. Κατασκοπώνασαι εδώ κοντά, κινηρώντας τον εμπαιτίω τον Μπιτσαρό. Τρεις μέρες τώρα καταδιώκουμε τους άνθρώπους του. Μάθετε έμωσ δυ ή συμμορία του διασκοπώνασαι στα βουνά κ' δια ο ίδιος ο άρχηγός τους δουτέτευε με μια φελούκα, πηγαίνοντας στην Άγγλία. Σας παρακαλώ, τώρα να πητε στο γουέβερνο, ότι πρέπει να μάζ στείλη μια όρα δοχίτητα σολές, για να μη γυρνάη σαν ληστές. Έπεις ύπηρετούμε πιστά τους Γάλλους. Πρέπει να μάζ φανήτε και σεις καλοί...

Οι άξωματικοί ύπηρεθήσαν τον άγνωστον να κάμουν σχετική διαβήματα και συνέχισαν το δρόμο τους.

Ύστερ από άρκετή όρα, συναντήθηκαν μ' ένα γαλλικό καταδιωκτικό άποστασια και επανέλαβαν στον άρχηγό του δυα τους είχε έκει ο άγνωστος.

—Μα οι άνδρες αυτοί δεν μερούσαν να ένε της πολιτοφυλάκης! τους άπεκρίθησε ο άποστασιατάρχης. Η πολιτοφυλάκη βράστασε στρατοπεδειμένη τώρα δεκατέττε τοιλάχιστον λέυγες μακριά άπ' το μέρος όπου συναντήσατε σεις αυτό τον άγνωστο. Κι έξ άλλω, έχριμε έφραδίσει όλους τους άνδρες της με στρατιωτικές σολές!

Όταν οι άξωματικοί περιέγραψαν στον επί κεφαλής του άποστατίωτος τα χαρακτηριστικά του άγνωστου, εκείνος φώναξε καταπληκτος:

—Μα αυτός είνε ο ίδιος ο Μπιτσαρό! Σας ξέφυγε μέσα από τα χέρια σας!

Και το άποστασια άρχισε να καταδιώκη τη συμμορία του Μπιτσαρό. Μα ήταν πολύ άργα πια. Το πουλί είχε πετάξει!...

Στο μεταξύ, ο Καλαβρέζος αυτός ληστάρχος είχε διαγράψει τόσα έγκλήματα, όστε ο βασιλέω της Νεαπόλεω, ο στρατάρχης Μυρά, έπληρώσε το κεφάλι του για τρεις χιλιάδες σκούδα. Μα πούος τολμούσε να αρκωνόδησθη στα άνωια βουνά της Καλαβρίας; Πούος τολμούσε να λησάτη το λησάτσο, που τον φρουρούσαν πλήθος παλληκάρια, όπλαμένα σαν άστέραι;

***

Ο Μπιτσαρό ήταν παντρεμένος.

Η σύζυγός του ήταν μια όμοια γυναίκα έμωσ τριών χρόνων, μ' έπιδεξιμάτα ψηλά άπ' τον ήλιο της Νεαπόλεω, με μάτια που πετούσαν φλόγες. Κι' αυτά άνωια τα παλληκάρια του άρχιληστού, που κανένα βολι τους δεν ήγαννε ποτέ χυμένο, την είχαν θαυμάσει για τη σκοπευτική της δεξιότητα. Άπό έκατό βήματα μακριά, μερούσε να αρμαδέψη και να πετύχη ένα καρδί. Όσάκις ή συμμορία πολεμούσε με κανένα γαλλικό άποστασια, ή τρομερή αυτή γυναίκα είχε τη μενία να φρενή τις σφαίρες της στο άρκεστερό μάτι των Γάλλων. Όστέω, μια μέρα, κατά τη διάκριμα μιάς συνολόκλης με την πολιτοφυλάκη κ' ενώ ή σύζυγος του Μπιτσαρό, κρημμένη πίσω από ένα θάμνο, σκότωσε στο άρκεστερό μάτι έναν νεαρό Γάλλο άξωματικό, κατέβασε ξαφνικά το όπλο της, φευβίζοντας:

—Το παλληκάρι αυτό έχει όμοια μάτια! Δεν βαστά ή καρδιά μου να του τα χαλάσω!

Και ή... είκαθήθη αυτή γυναίκα ξανασκοπώνασε τον Γάλλο άξωματικό στη ρίζα της μύτης, άνάμεσα στα δύο όμοια μάτια, που δεν ήθελε να τα χαλάση, και περούβησε μ' έλαφρά σνειδήση!

Κάθε βράδυ, όταν τα παλληκάρια του έπεφταν ν' άναπαύθουν, κουρασμένα άπ' τους κουραστικούς δρόμους και τα περιπετειώδη κινήρητά στα βουνά και στις χαράδες, ο Μπιτσαρό καθάριζε μόνος τον την καρμπίνα του τρυφερού ήμισώ του κ' ύστερα πλάταζε δίπλα της, πάνω σε λυκοτόμαρα.

Μια ημέρα, ή γυναίκα του άρχιληστού έγινε μητέρα. Αυτό όμως δεν συγκίνησε καθόλου τον σύζυγό της κ' αντί να διατάξη να κατασκοπώσουν κάπου για ν' άναλάβη ή σύζυγός του άπ' τις δύνες του τοκετού, διατάξε να συνεχίσουν το δρόμο τους. Κι' έτσι, ή Καλαβρέζα ύποχρεώθηκε, στην κατάστασι που βρισκόταν, να κινή δεκάξη μίλια καθύλα στο άλογο της, έπειδή ένα γαλλικό άποστασια κινήρησε τους ληστές. Το μωρό όμως δεν μερούσε να κισιλάβη τί κίνδυνος άπειλούσε τους γονείς του, γούλλιζε κ' έσκωξε μ' όλες τις δυνάμεις του. Και τα ξερωνήτα του άκουγόντουσαν μια κρηιά, μέσα στη βαθιά γαλήνη του βουνού.

—Το παιδί αυτό θα μάζ καταστρέψη! είπε ξαφνικά ο Μπιτσαρό. Εξ και είδοσάει τους Γάλλους πάνω δρόμο παίρνωμε!...

Και πλύνοντας το παιδί του από το ένα πόδι, το τράβηξε άπότομα άπ' την άγκαλιά της μητέρας του, το χτύπησε σε μια πέτρα, που έσπασε το κεφάλι και πέταξε το πώμα του σε μια χαράδρα. Και συνέχισε άναθεστατα το δρόμο του. Η μητέρα δεν είπε τίποτε. Όυτε ένα δάκρυ δεν κούσε άπ' τα μάτια της, ούτε μια κρηνή δεν βρήκε από τα χείλη της.

Το βράδυ, κατασκώνωσαν σ' ένα σέγουρο μέρος κ' έπεσαν όλοι να κοιμηθούν. Ο άρχιληστές, ο όποιος είχε λημονήσει το προκώ έπεισόδισα, πλάγιασε κ' αυτός κοντά στη γυναίκα του και δεν άργησε να τον πάρη ο ύπνος.

Τη νύχτα όμως, ή μητέρα, που δεν μερούσε να κλείση κατά και ή όποια δεν είχε λημονήσει τον τρομικό θάνατο που βρέφους της, σκούθησε άθόρυβα άπ' το στρώμα της, τράβηξε το φαρδύκοκαλο καλαβρέζικο μαχαίρι, που είχε πάντοτε περαμένο άπ' τη ζώνη της, άκούηλασε το γούστό της στο στήθος του άνδρός της, που άνασήσασε το κεφάλι και με μια άπότομη κίνηση του έκοψε το λαιμό, χωρίζοντας το κεφάλι άπ' το σώμα, πριν ο Μπιτσαρό προφύσσει να ξυπνήση. Ύστερα, άρπαξε το κρημένο κεφάλι, του όποιου τα μάτια και τα χείλη άναυγούλασαν νευρικά, και το πέταξε στο σάκκο όπου έβασε το σανό της φοράδας της.

Τα παλληκάρια του Μπιτσαρό κομώντουσαν όλα βαθιά, χωρίς να ύποκώνωται δυ ο άρχηγός τους δεν έφανε πια κ' δι ή γυναίκα του είχε εκδικηθεί τον άδικο θάνατο του παιδιού της. Η λησταρχίνα αυτή ήταν μια σκληροκαρδη γυναίκα. Ήταν όμως και μητέρα. Κι' από τη στιγμή που είδε τον άντρα της να συντρίβη σαν ρόδι το κεφάλαι του παιδιού της σε μια πέτρα, παραμόρσε κάθε άλλο άσθημα στην καρδιά της κ' όρκήτηνε να εκδικηθή τον άπτοργο πατέρα. Και κρητήσε την ύπόσχεσι που έδωσε στον έαυτό της!...

***

Την ίδια νύχτα, ή λησταρχίνα άνέβησε στη φοράδα της, πάφωντας μαζί της τον νεκρό με το κρημένο κεφάλι του συζύγου της και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι της νύχτας.

Την άλλη μέρα, στις έξη το πρωί, ένα γαλλικό άποστασια είχε στρατοπεδειώσει κοντά σε μια χαράδρα. Οι επί κεφαλής άξωματικοί ήσαν συγκεντρωμένοι σε μια κρηνή και συζητούσαν, όταν ξαφνικά, άκουσαν έξω θόρυβο και φωνές. Βγήκανε άπ' τη κρηνή τους κ' είδαν τους στρατιώτες να κρηπάζουν ένα καβαλλάρι, ο όποιος έχρούσε από μακριά, σκηνώνοντας σύννεφα σκόνης. Πούος νά ήταν άραγε αυτός και τι να ζητούσε σ' αυτά τα μέρη, άπ' τα όποια δεν τολμούσε να περάση κανένα τίμωσ και φληήσους άνθρώπος;

Σε λίγο οι Γάλλοι στρατιώτες είδαν πως ο καβαλλάρις ήταν γυναίκα. Όταν ή σύζυγος του Μπιτσαρό —γιατί αυτή ήταν— πλησίασε τους άξωματικούς, κατέβησε από το άλογο της, έβγαλε άπ' τον νεορά το κρημένο κεφάλι του άρχιληστού και το πέταξε στα πόδια τους, λέγοντας:

—Η γυναίκα του Μπιτσαρό σας φέρνει το κεφάλι του ληστή!

Η συνέχεια της τραμής αυτής ιστορίας είνε λιγάκι κομική.

Οι Γάλλοι έδωσαν στην Καλαβρέζα τρεις χιλιάδες σκούδα —το ποσόν δηλαδή που είχαν ύποσχεθεί σ' αυτόν που θά σκότωνε τον Μπιτσαρό. Ένας Γάλλος στρατιώτης άνακάληψε τότε, δι ή γυναίκα εκείνη ήταν πολύ άμοωφη. Της έξομολογήθηκε τον έρωτά του

Καλαβρέζος ληστής

ΕΚΔΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ... ΑΓΙΟΥ

Τόση ήταν η θρησκευτική έπαρση που εξασκούσε κατά τόν μα-
σαίωνα ο εφημέριος Φώλιω στά πλήθη, ώστε ν' ανακηρυχθή άγιος,
ένω βρισκόταν άνωμα στή ζωή και ν' απολαμβάνη τιμές άγιου. Η
εμφάνισή του στις δημόσιες συγκοινωνήσεις προκαλούσε άληθινό πα-
ραλήρημα θρησκευτικού φανατισμού. 'Ο λαός έτρεχε κοντά του να
έγγιξη τό πρόσωπό του ή ν' άκούση ένα τον λόγο.

Σ' ένα κήρυγμά του, μία μέρα, ο Φώλιω άκουσε μία φωνή μέσα
άτ' τό πλήθος να του λέη :

- Δώσε μου, άγιέ μου, ένα κομματάκι άτ' τό ρούχο σου, να τό
έχω γιά φυλαχτό.

- Δώσε μου κι' έμένα λίγο, άκούστηκε μία άλλη φωνή.

- Κι' έμένα... Κι' έμένα... Δώσε μας τό ρούχο σου... Τό
ρούχο σου, άγιέ πάτερ, άκούστηκαν σε λίγο χιλιάδες φωνές.

'Ο όχλος είχε καταλαφθεί από ομαδικό θρησκευτικό παραλήρημα.

'Αρχισαν μάλιστα να περισφίγγουν όλο και περισσότερο τόν έ-
φημέριο, με διαθέσεις να του άρπάξουν τά ρούχα και να του τά ξε-
σχίσουν γιά να κίμουν... φυλαχτά.

Μπροστά στον άπόστολο αυτόν κίνδυνο του... Ξεγυμνώματος,
ο εφημέριος Φώλιω έίπε προς τό πλήθος :

- Άδελφοί μου, δεν μπορώ να σας δώσω σήμερα ούτε κομμα-
τάκι από τά ρούχα μου, γιατί δεν τά έχω εύλογήσει.

- Να τά εύλογήσης τώρα άμέσως, άγιέ πάτερ,

έλέησε ο όχλος.

- Άλλά κι' άν τά εύλογήσω, δεν θα φτάσουν να
πάρετε όλοι σας, γιατί, καθώς βλέπετε, δεν φοβάομαι
παρά ένα σκέτο, στενό και οικονομικό ράσο. Άλλ'
άφοι έπιμένετε, θα εύλογήσω τά πλούσια ράσα του
έν Χριστώ αδελφού που βλέπετε εκεί πέρα κι' έσείς
πληγαίνετε να σας δώση από ένα κομματάκι.

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ο εφημέριος Φώλιω
έδειξε έναν άρχιμανδρίτη, με τόν όποιο βρισκόταν
σε θανάσιμη έχθρα.

- Εύλογημένα λοιπόν άς εινε τά ράσα του έν
Χριστώ έκείνου αδελφού! συμπλήρωσε ο πονηρός...
άγιος κι' έκαμε πως εύλογοισε τά ράσα του άρχι-
μανδρίτη.

Άμέσως τότε, όλος έκείνος ο φανατισμένος ο-
χλος όρμησε έναντι στον άνόπιστο άρχιμανδρίτη και
ξεσχίζοντας τά... άγιασμένα ρούχα του, τόν άφησε
όλόγυμνο...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πεσε έπεσε ή στήλη του 'Ολυμπίου Διός. Μία τρομακτική
καταγίγδα και τά έπακέλωσά της. 'Ο βασιλεύς Γεώργιος
κι' ο άθυρόστεμος παπάζ. Το άνοητότερο έλληνικό βιβλίο,
κατά Κόντον. Το όνομα του Δαμαλά. Νησιώτικες προλή-
ψεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ογδόντα περίπου χρόνια πέρασαν από τότε που έπεσε ή περί-
φημη στήλη του ναού του 'Ολυμπίου Διός. 'Όσοι την έχουν ιδεί πε-
σιμένη όπως είνε, μπορούν εύκολα να φαντασθούν τόν τρομακτικό
γδομπο που έπροκάλεσε πέφτοντάς, καθώς και τόν κλονισμό που θα
αισθάνθησαν οι περίοικοι 'Αθηναίοι κατά την 'Οκτωβριανή έκείνη
νύχτα του 1852. Λένε μάλιστα, ότι από τό τρένταγμα, ράγισαν πολ-
λοί τοίχοι τών κοντινών σπιτιών και πολλά τζάμια έσπασαν.

Κατά την περιγραφή μιάς εφημερίδος της εποχής, ή στήλη έπεσε
κατόπιν τρομακτικής καταγίγδος, που ξέσπασε την νύχτα έκείνη. Η
δραή του ανέμου υπήρξε άποσπεύτως δυνατή.

Εκτός της πτώσεως της στήλης, έστρωμάθησαν τότε και άλλες
καταστροφές. Έξερραζώθησαν π. γ. πολλά δέντρα του βασιλικού
κήπου, έπεσε ο τρούλλος της ρωσικής έκκλησίας του 'Αγίου Νικο-
δήμου και, κατά τους δημοσιογράφους της εποχής, πολλές γυναίκες,
που βρισκότανουν σε ενδιαφέροντα κατάστασι... απέβαλαν!...

"Όταν ο βασιλεύς Γεώργιος ο Α' βρισκόταν στά
άνάκτορα της Δεκελείας, βγήκε μία μέρα περίπατο
μόνος του, με πολιτική περιβολή. Στο δρόμο άπάν-
τησε έναν παπά κι' έναν δάσκαλο που πήγαιναν
στό χωριό τους.

'Ο βασιλεύς τους χαροέτησε με άπλόητητα και
τους συνώδεσε ως ένα σημείο του δρόμου, πίν-
οντας ψιλή κουβέντα μαζί τους. 'Ο παπάς φα-
νόταν άνθρωπος άγροίκος και χωρατατζής, ένω ο
δάσκαλος ήταν πιο λεπτός στους τρόπους και μά-
λιστα με τη στάση του έδειχνε πως είχε γνωρίσει
την ιδιότητα του οωλητικου έκείνου κυριου με τά
ξανθά μουστάκια.

- Και θα λειτουργήσης την ερχομένη Κυριακή;
ρώτησε σε κάποια στιγμή ο Γεώργιος τόν παπά.

- Αν μου κανήσης, άπάντησε έκείνος.

- Τι τρόπος είν' αυτός; Τι θα πη άν σου κα-
νήσης;

- Δηλαδή άν κανήσης ο φούρνος και του πάνε
πρόσφρα, θέλει να σάς είνη, έξήγησε ο δάσκαλος.
Κι' ο Γεώργιος έσκασε στά γέλια.

Κάποτε πλήρωσε τόν περίφημο καθηγητή Κόν-
τον ένας φίλος του και τόν έρώτησε :

- Ποιά θεωρείς ως τό άνοητότερο έλληνικό
βιβλίο;

- Τη «Γραμματική» του Βερναρδάκη, άπάντη-
σε ο Κόντος.

"Υστερα από λίγες μέρες όμως ξαναβρήκε τό
αίλο τον και του είνε :

- Με συγχωρείς, φίλε μου. 'Όταν σου είνε ότι άνοητότερο
έλληνικό βιβλίο είνε ή «Γραμματική» του Βερναρδάκη, δεν είνε βέ-
βαια άτ' όλην, ότι ο Βερναρδάκης θα έξακολουθή να γράφει. Μπο-
ρεί λοιπόν να γράψη και κανένα πιο άνοητο σύγγραμμα!...

Στό χωριό Δαμαλάς, της άρχαίας Τροϊζήνας, είχε πέσει κάποτε
ροβερό θανατικό, άγρια πανούκλα. Άνθρωποι και ζώα πεθαίνανε
στούς δρόμους κι' από πονηριά δεν έφανότανε καμιά έλπίδα σω-
τηρίας.

Τότε συνέθη να γεννηθή μια αγελάδα δίδιμα ποσγαράκι, τά ό-
ποια τόσο γρήγορα μεγάλωσαν, ώστε μέσα σε σαράντα μέρες να
ξυψηθούν στο άλτερι και να οργώσουν άρκετή έκταση γης.

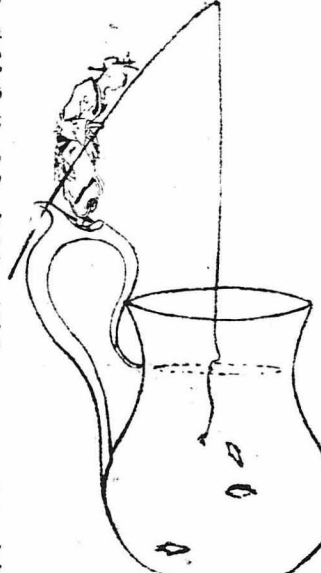
"Ενας γέρο μάντης πολύπειρος, συμβούλευσε τότε τούς χωριανούς
του να περιφέρουν με λιτανεία τά δυο δαμάκια διόγυρα στό χωριό
κι' έπειτα να τά σφάζουν στή μέση της πλατείας, γιά να έξευμενί-
σουν την όσμή τών θεών. "Ετσι πράγματι κι' έγινε. Κι' από την ή-
μέρα έκείνη ή πανούκλα και τό θανατικό έπαψαν τελείως.

Οι κάτοικοι λοιπόν του χωριού, εύγνωμονώντας στά δυο έκείνα
δαμάκια, που τούς έσωσαν, ονόμασαν τό χωριό τους Δαμαλά.

Νά τώρα και μερικές προλήψεις τών νησιών του Αιγαίου πελά-
γους :

- Δεν πρέπει να στέκης στό κατώφλι της
πόρτας και να σταυροδέησ τά χέρια σου, γιατί
δένεις χειροπόδαρα τη Μοίρα σου.

- Άμα ιδής στό δρόμο κανένα κοιποδεμένο
κουφέλι, να μην τό πάρης, γιατί θα γεμίσεις
τά χέρια του μερμυγγές (σπιθούρια).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

'Αναφέρεται άτ' την Ιστορία τό έξής περιεργό
επεισόδιο, σύμφωνα με τό άποίο, τά ποντικά μετέ-
βαλαν τάς τίχας μιάς μάχης.

'Ο Σεναζερήβ, ο βασιλεύς τών 'Αράβων και τών
'Ασσυρίων, εισέβαλε κάποτε με πολύ στρατό στην
Αίγυπτο και προχώρησε μέχρι του Πηλουσιού.

'Ο βασιλεύς τών Αιγυπτίων Σήθων, συγκρότησε τότε έκ του
προχείρου στρατό γιά ν' άμυνθή κατά του έπιδρομέως. 'Επέκειτο
ήδη ή μάχη, άλλ' ο Σήθων ήταν σχεδόν άπελπισμένος, βλέποντας
τόν μικρό στρατό του, ο όποιος έπρόκειτο ν' άντιπαραταχθή στον
ώργανομένο και πολυπληθέστερο στρατό τών 'Αράβων. Σκεπτόταν
μάλιστα να προθή σε τραπεζομαζές συνεννοήσεις, διαν ένα προί είνε
μεγάλη σύγχυση και άναστασιαστά στο άντίπαλο στρατόπεδο. Τι είχε
συνίθει; Κατά τη νύχτα, άπειρο πλήθος άρουραίων ποντιών είχε
έπιδρομάει στό στρατόπεδο τών 'Αράβων και είχε κατακομματιάσει
τίς νευρές τών τόξων και τούς λιάντες τών όπλων τών στρατιωτών.
Τότε βρήκε την έκπαγλα κι' ο Σήθων να τούς έπιτεθή με τόν μικρό
στρατό του και να τούς νικήση.

κι' έκείνη, νοιώθοντας την ανάγκη ενός άνδρικού στήρίγματος, δέ-
χτηκε να γίνη γυναίκα του. Μά ή άγάπη του στρατιώτου βάσταξε
όσο και ή τρεις χιλιάδες σκωδά.

"Ενα ώραίο προί, ο Γάλλος έδωξε την Καλαβρόζα με τρόπο,
κάθε άλλο παρά ευγενικό. Έκείνη δεν είχε πειρά τη δύναμη να έκ-
δικηθή τόν άσυνείηθο έμμεταλλευτή της, όπως είχε έκδικηθεί και
τόν Μπατσφό. Τά βάσανα κι' ο καϊμός γιά τόν θάνατο του παιδιού
της, που δεν μπόρεσε να τό λησμονήσ, την εί-
χαν τσακίσει, την είχαν μεταβάλει σε ήθικό έ-
ρείπιο.

Και ή γυναίκα αυτή, που ήταν κάποτε βασι-
λισσα τών όρειων της Καλαβρίας, άρχισε να πίνη,
γιά να ξεχάση τόν πόνο της και κατάντησε να
πεθάνη ύστερ' από λίγα χρόνια στους δρόμους,
αλκοολική ζητιάνα, ράντασμα του ίδιου της του
έαιτού.

